

Gál Sándor

a jövőtlenség éjszakája

*az idő árnyéka a kőben
az éjszaka törvénye beteljesült
a láthatatlan magasság
önmagát lengi körül
kihalt sasok rikoltása zeng
csont-ölyvek sikonganak
befelé gyűrődik a hangok éke
mintha távoli mezőség libegne
ősi fátyoltakaró ezüstjében*

*hiányoznak erdőből a fák
folyómederből a hullámzó vizek
égről a csillagok tejutak
s a Napból hiányzik a fény*

*látomások emelkednek
szó-piramisok jelek
a megmaradás
kőbeírt üzenetei
valami bizonyítható
az egyszer-voltról
embertől származó
ős-mozdulat az itt-lét
bizonyítéka és bizonyossága*

*amit felépítettek
elromolhatatlan egésszé
kontinensnyi magánnyá
hogy a mindenkori tudás
akárha sziklaoduban is
de megmaradjon
erről szólt mindig a törvény*

(részlet)

a továbbadható biztonságról
a megtartható és egybefogható
ölelés szépségéről
az érintés fenséges erejéről
hogyan lobogjon lánggal a tűz
hogyan süljön sercegve a hús
az éhséget csillapító falat

az időtlenségbe fellebegve
mindig ugyanazt az utat járjuk
kövek között leégett horhasok
vadjárta üszögsötétjén
port vető sivatagok
perzselő dűnéin át
a kicserepesedett emberi ajkak
szelíd tavakról hús kutak
vizéről álmodnak lázverten

nézzétek hát mi a maradék
mit omlasztott rommá
az utolsó utáni pillanatban
a hatalmas Isten teremtménye

én láttam még az élő óceánt
ahogy fenségével és méltóságával
megölelte a parti fűvenyt
s ahogy az opálos magasságot
hatalmával magához igézte
hallgattam ahogy mélységeiben
énekeltek a kagylók
hogyan zengett az óceánok közti tér
és odaúsztak az ámbráscetek
a világítótorony fény-jeleihez
s a fekete sziklák árnyéka
diadalmasan feltarajlott

most pedig a züllött csend
és a mély feketeség az úr ugyanott
gigászi roncstelep
ázsiaától ázsiaig a földem